

“A Madrid ja s’ha venut tot el peix”

A les eleccions catalanes repetiran tàndem Josep-Lluís Carod-Rovira i vostè mateix, com en les últimes eleccions al Congrés. Per què?

—Volem sumar. Que és el que no aconseguíem CiU, quan veiem la disparitat entre Duran i Mas, o que es dona amb el trencament que s’ha produït al PSC entre Maragall i Montilla. Volem sumar i afegir capacitat de decisió. És veritat que Madrid és una plaça molt important, però a Madrid ja s’ha venut tot el peix, l’important de la legislatura ja s’ha decidit. Un cop aprovat l’Estatut, ve una fase de gestió de polítiques públiques, per això volem reforçar l’estructura de decisió.

—Amb aquesta fórmula, hi ha qui veu un primer pas al relleu del lideratge a ERC, per a la propera legislatura...

—El relleu de lideratges és natural en qualsevol organització. Però sempre he dit que Carod-Rovira té corda per a molt anys. No és cap relleu de res, sinó que el secretari general d’un partit, ERC, té unes tasques. Fins ara hi havia una certa disfunció perquè aquest secretari general era a Madrid. Ara vinc per fer de secretari general, amb les funcions que corresponen. Fer-ho des de Barcelona permetrà funcionar millor.

—Com ha paït la direcció d’Esquerra el procés de decisió de vot del referèndum de l’Estatut i els resultats?

—Hem arribat a la conclusió que les prop de 300.000 persones sobiranistes i d’esquerra que van anar a votar que no són un nucli prou dur, capaç d’aguantar tota la campanya duríssima que es va fer sobre el referèndum. A més, gent propera a ERC que va optar per altres opcions a la del no, o que no va anar a votar, mai no s’ha plantejat deixar de votar-nos. Aquests posicionaments van ser per motius al marge de l’Estatut, per una mena de rebuig, natural i comprensible, de no votar el mateix que el PP.

Però ara detectem com es recomposa tot. I aquest nucli dur de les persones que, contra tota adversitat, van anar a votar no, ens fa adonar de la solidesa del terra que té Esquerra.

Joan Puigcercós (Ripoll, Ripollès, 1966), el secretari general d’ERC, deixarà els passadissos de Madrid pels de Barcelona. Esquerra tanca files per afrontar els propers comicis catalans amb el tàndem electoral Carod-Puigcercós.

—Què pot fer ERC en aquesta ocasió per trencar la bipolarització entre Mas o Montilla?

—En aquests moments comença a haver-hi un cert nerviosisme a Convergència. Es pensaven que rendibilitzarien molt millor l’Estatut, i no ho estan fent. Per tant, hi ha una debilitat clara de Convergència, malgrat el triomfalisme que volen fer veure. Necessiten governar amb algú. I no ho poden dir, però saben que el més còmode per a ells és fer-ho amb el PP. I al PP, li interessa, el senyor Piqué no se n’ha amagat pas.

Per la seva banda, el senyor Montilla haurà de demostrar que no depèn de Madrid. Algú deia que el catalanisme no és un origen, és un fi. L’origen no és important a Catalunya, s’hagi nascut on s’hagi nascut. El senyor Montilla no ha de demostrar pas res sobre la seva catalanitat, malgrat que des de CiU s’intenti fer aquesta campanya, que em sembla obscena. Però sí que haurà de demostrar quin és el seu grau d’independència.

—I llavors, què farà Esquerra?

—ERC se situarà enmig, com el di-jous. Plantejarà la seva candidatura, amb president al capdavant. Amb un programa ambiciós, que tingui per objectiu aconseguir les màximes garanties que Madrid no tindrà l’última decisió. I volem veure si els diputats del PSC al Congrés són capaços de fer el que no han fet en tot el procés estatutari: plantar-se a Madrid. Com hem d’anar a defensar les 25 lleis que hem de tenir per desenvolupar l’Estatut! El PSOE té prou geometries per negociar, canaris, populars, PNB... Nosaltres i CiU ens hi podem oposar, però si el PSC no es planta, difícilment es podrà desenvolupar l’Estatut. Esquerra pactarà amb qui garanteixi unes condicions de més des-

envolupament, de poder decidir més a Catalunya, de poder fer polítiques socials...

—I si no, a l’oposició?

—Home, a l’oposició ja hi som. Però no crec que hi hagi cap partit del món que vulgui estar a l’oposició perquè sí.

—Des de CiU no falten crítiques cap a ERC, i a l’inrevés. Però en el cas d’Esquerra, ha estat el PSC qui els ha fet fora del Govern...

—Qui ens ha tret del Govern ha estat el pacte Mas-Zapatero.

—Doncs, en tot cas, haurà estat el PSOE qui els ha enredat?

—Sí, el problema és que quan es posen d’acord socialistes i convergents, sempre hi perd Catalunya. Passa el mateix quan es posa d’acord el PSOE i el PP a València, o a les Illes. No ens ha fet fora CiU, és clar que no! Ens ha fet fora el PSC, trencant el Tinell. Però tot forma part del pacte. Qui va ser el primer a demanar que es fes fora Esquerra del Govern? El més greu és que qui es diu nacionalista vagi a Madrid a demanar que facin fora un partit catalanista del Govern de Catalunya.

—Però és Zapatero qui no els ha correspost...

—Evidentment. I a ningú no se li escapa el favor que ha fet el senyor Rodríguez Zapatero al senyor Mas, de treure d’enmig del camí el senyor Maragall, avançar les eleccions i, a més, garantir-li que poden tenir el suport del PSOE si governen... Això es paga, i CiU ja ho està pagant. A Madrid ho està votant tot a favor. I ho farà fins a final de legislatura.

Per tot això, anem cap a un esquema on CiU podria acabar dependent del PP a Catalunya i lligada de mans i peus del PSOE a Madrid. Això fa evident que,

més que mai, cal que ERC tingui la força suficient per evitar-ho.

—...Això és repetir el tripartit?

—És una possibilitat, sí, repetir el govern catalanista i d'esquerres. Però estic segur que no funcionaria igual, ni tindria les mateixes coordenades.

Tampoc no descartem un acord amb CiU. Hem pogut veure, en el cas de l'Estatut, per exemple, que PSC i Convergència no estan tan lluny. Trobar les vuit diferències entre PSC i CiU costa. Per tant, Esquerra tornarà a ser, i n'estic convençut, una peça clau a l'hora de configurar un nou Govern.

—Creu que l'electorat haurà entès la seva posició?

—El processos com el de l'Estatut, que han tingut una gestació tan llarga, tenen també una digestió llarga. Però estic convençut que es va entenent. La prova és que cada dia que passa es va veient, malauradament amb frustració, el drama que representa aquest Estatut. Està aprovat i ratificat per la majoria, ho assumim plenament. Però la inanitat de l'Estatut es veu cada dia, només cal mirar l'espectacle de l'Aeroport del Prat, com està funcionant AENA, Iberia i amb quina poca vergonya la ministra de Foment diu que el Prat mai no serà de la Generalitat.

—La digestió de tot plegat també ha resultat dura per a la seva formació. Hi ha qui ha proposat d'organitzar un congrés extraordinari i tot.

—Penso que es magnifiquen situacions que no són reals. Em fa molta gràcia quan es retreu que a Esquerra les bases són les que decideixen. Doncs clar! Com també van aprovar l'acord per fer un govern catalanista i d'esquerres. Llavors ningú no es va exclamar pel fet que els militants d'Esquerra opinessin. Sembla que quan els nostres militants decideixen diferent del que vol l'establishment, llavors és un problema. Quan hi coincideixen, ni que sigui amb una part, ja no és un problema.

A Esquerra hi ha plena consciència del procés. La prova és que quan algú ha intentat fer un Congrés extraordinari, s'ha quedat pràcticament a zero i ha hagut de retirar-ho.

—En algunes ocasions heu parlat de pressions rebudes...

—Ja vam dir en el seu moment que la decisió que sortíssim del Govern no corresponia només al tema de l'Estatut.

Hi havia una sèrie de decisions transcendentals en els departaments on governava Esquerra... Només cal mirar com han anat les llicències de la Televisió Digital Terrestre. Vam avisar i s'han complert els pronòstics: els grups mediàtics de Madrid seran més poderosos que mai a Catalunya, amb el beneplàcit de CiU i el PSC. En aquests punts és on es veu la "sociovergència".

També hem vist com algunes decisions de sectors com l'energètic o de les comunicacions, en què nosaltres volíem obrir mercat i crear competència per afavorir els usuaris, també seran bloquejades per aquesta "sociovergència". Nosaltres sempre presentarem un programa que intenti ampliar les decisions democràtiques i a favor de la competència a Catalunya. Això significa trencar alguns ous.

Però hem aguantat pressions i n'aguantarem. Per exemple, en l'afer de la carta financera d'Esquerra, hem pogut veure com s'instrumentalitzava un cas. De 1.500 persones a les quals ERC aplica la carta financera —per cert, reconeguda legalment pel Ministeri de l'Interior—, hi ha hagut set casos que s'han elevat a categoria. Això és lògic, quan algú està amb tota la polèmica del 3%, que ha passat per fiscalia i resulta que no es descobreix res —tot i que tothom sap que les comissions han funcionat en aquest país i de manera molt més elevades que un 3%—, però resulta que el problema més important és que, de 1.500 càrrecs d'ERC, set consideren que potser no se'ls va aplicar correcta-

ment la carta financera. Sens dubte és una anècdota per desgastar un partit que, en aquests moments, ha desafiat una part d'aquests poders. No és fàcil desafiar tot un Grupo Prisa, que volia entrar tant sí com no en la TDT local a Catalunya. Nosaltres creiem que les televisions locals les han de fer televisions locals, i no pas grups de Madrid.

—Tenint en compte com ha anat tot, ha estat un error l'estratègia d'ERC d'afavorir la col·laboració amb l'esquerra espanyola?

—No. A veure, a Catalunya hi ha el que hi ha. I en política, s'avança parlant, negociant i dialogant. Si haguéssim fet un altre camí amb CiU, hauria passat igual. Qui finalment acaba acceptant i rebaixant els plantejaments és CiU. Als sobiranistes, independentistes, ens tocarà parlar sempre amb els regionalistes. L'independentisme sempre s'haurà d'entendre amb l'autonomisme, sigui PSC, sigui Convergència, sigui Iniciativa. Estem condemnats a això. Evidentment el nostre objectiu és tenir una majoria social suficient. Però fixem-nos que a l'hora de pactar a la baixa hi són tots. Aquí és on es defineixen dos blocs.

En el fons, però, tal com va dir un membre de l'executiva d'Esquerra, la "sociovergència" no deixa de ser un èxit nostre, ja que significa que l'autonomisme s'ha d'unir per fer front a l'independentisme. Aquesta és la realitat.

Enric Rimbau